

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437475
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122437475.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. - I. C., zastúpený: JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpená: SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, v spore o zaplatenie sumy 114,18 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 10C/49/2022-149 zo dňa 30. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd m e n í rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. tak, že žalobu z a m i e t a.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku V. o trovách konania m e n í tak, že žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

III. Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 113,64 Eur spolu s 7 % ročným úrokom z omeškania od 11.11.2022 do zaplatenia. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom III. konanie čiastočne zastavil o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 31.10.2021 do 10.11.2022. Výrokom IV. pripustil rozšírenie žaloby o zaplatenie 2 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 11.11.2022 do zaplatenia a výrokom V. žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 114,18 Eur s príslušenstvom, ktorá predstavovala náhradu škodu vo výške cestovných nákladov z miesta jeho bydliska v H. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v H. spôsobenú mu tým, že žalovaná mu dňa 30.10.201 neumožnila styk

s maloletým synom a nepreukázala objektívne dôvody pre nemožnosť realizácie styku, ktorý bol upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č.k.18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, vykonateľným dňa 21.10.2021. V priebehu súdneho konania vzal podanú žalobu čiastočne späť o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 31.10.2021 do 10.11.2022 a súčasne žalobu rozšíril o zaplatenie 2 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 11.11.2022 do zaplatenia. Na trovách konania uplatnil zaplatený súdny poplatok zo žaloby v sume 16,50 Eur a trovy právneho zastúpenia.

1.3. Žalovaná nárok žalobcu na náhradu škody neuznala a žalobu navrhla ako nedôvodnú zamietnuť. V obsahu odporu proti vydanému platobnému rozkazu uviedla, že o chorobe maloletého syna žalobcu riadne informovala deň pred plánovaným stykom, a to prostredníctvom SMS správy dňa 29.10.2021. Maloletý trpel horúčkami, kašľom a soplami, užíval antibiotiká, bol malátny, unavený a vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav potreboval oddych a pokoj na lôžku. Podľa jej názoru bolo fyzicky nezlučiteľné so zdravotným stavom dieťaťa, aby cestoval niekoľko hodín v aute len preto, aby prišiel k žalobcovi ľahol si tam, prespal s horúčkou do ďalšieho dňa a na ďalší deň opätovne absolvoval niekoľkohodinovú cestu domov. Žalobca sa napriek uvedenému dostavil do miesta bydliska maloletého a žiadal o vydanie maloletého na styk, napriek jeho zdravotnému stavu a ako obvykle privolal policajnú hliadku. Žalovaná nepoprela, že žalobcovi už lekársku správu nezaslala, nakoľko na ňu žalobca nikdy neprihliadal a väčšinou podal na ošetrojúcu lekárku maloletého trestné oznámenie. Aj v prípadoch, kedy žalovaná žalobcovi lekársku správu zaslala pred stykom, žalobca ju aj tak nerešpektoval a do miesta bydliska maloletého sa dostavil a privolal ako vždy policajnú hliadku. Tvrdila, že v prípade nezaslania lekárskej správy žalobca ako zákonný zástupca maloletého bol oprávnený kontaktovať ošetrojúceho lekára maloletého a žiadať poskytnutie informácií o jeho zdravotnom stave. Uvedené však žalobca neurobil, čo je podľa názoru žalovanej dôkazom o jeho účelovom konaní, ktorého cieľom nie je uskutočnenie styku s dieťaťom, ale vyvíjanie psychického nátlaku na jej osobu a maloletého. Vzhľadom na to, že žalovaná riadne a vopred informovala žalobcu o nepriaznivom zdravotnom stave maloletého, bolo podľa jej názoru nutné danú skutočnosť považovať za objektívnu prekážku, pre ktorú sa styk žalobcu a maloletého neuskutočnil a nie je preto možné zo strany žalobcu uplatňovať voči nej nárok na náhradu škody za zmarený styk. Tvrdila, že žalobca mal dost času informovať sa o zdravotnom stave maloletého u jeho detskej lekárky v prípade, ak nepovažoval tvrdenia žalovanej za pravdivé. Napriek uvedenému, napriek informáciám, ktorými disponoval, sa deň po oznámení objektívnej prekážky na strane maloletého dostavil do miesta bydliska maloletého a žiadal realizáciu styku, a to bez ohľadu na to, aký vplyv mohla mať realizácia styku na zdravotný stav maloletého. Tvrdila, že si riadne splnila svoju prevenčnú povinnosť a nemôže byť zodpovedá za škodu v prípade, ak táto vznikla samotným konaním žalobcu. Súčasne spochybnila vyčíslenie cestovných nákladov žalobcu z dôvodu, že sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia nedostavil na motorovom vozidle, ktorého doklady (technický preukaz) boli priložené ako dôkaz s evidenčným číslom H. . Tvrdila, že žalobca nie je vlastníkom tohto motorového vozidla. Voči žalobcovi uplatnila nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 415, § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Zhodnotením skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k právnemu záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná.

1.5. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, vykonateľným dňa 21.10.2021 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo zmenené pôvodné rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 týkajúce sa úpravy styku žalobcu s maloletým dieťaťom na čas do právoplatného skončenia veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 18P/54/2019 tak, že žalobca bol oprávnený stretávať sa s maloletým synom B. každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. v neprítomnosti žalovanej, ktorej súd uložil povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie s ním mu umožniť. Žalobca si maloletého v určenom čase mal prevziať pred Kultúrnym domom v H. K. L. K., kde ho žalovanej v určenom čase bol povinný aj odovzdať. Rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27CoP/70/2021-2189 zo dňa 26.11.2021. Rovnako bolo nesporné, že dňa 30.10.2021 bol žalobca oprávnený realizovať styk s maloletým dieťaťom a že k tomuto styku nedošlo.

1.6. Predmetom súdneho konania bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu - vynaložené cestovné náklady, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska v H. do miesta bydliska maloletého dieťaťa v H. za účelom realizovania styku dňa 30.10.2021, ktorý žalobcovi nebol umožnený a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škode nemohla zabrániť a jej vznik nezavinila.

1.7. Z predloženej SMS komunikácie medzi stranami bolo preukázané, že dňa 29.10.2021 o 14.54 hod. žalovaná žalobcovi oznámila, že „B. je zase chorý, má teplotu, kašeľ a soplík, užíva antibiotiká, musí sa liečiť, cez víkend nebude môcť ísť“. Pretože žalobca žalovanej neveril, žiadal ju, aby mu hneď poslala fotku lekárskej správy s viditeľnou pečiatkou, aké antibiotiká užíva a odkedy. Žalovaná na túto výzvu nereagovala a v priebehu konania tvrdila, že to nie je jej povinnosť a v prípade, že jej žalobca neveril, mal možnosť si zlý zdravotný stav syna overiť u jeho ošetrojúcej lekárky. Žalobca tak neurobil a na súdom určený styk sa dňa 30.10.2021 dostavil, kedy bol žalovanou opätovne oboznámený s tým, že maloletý je chorý, má teplotu, lieči sa. Žalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu, že na jeho výzvu mu neposlala potvrdenie od lekára o zdravotnom stave maloletého, ani mu neoznámila, akú liečbu má naordinovanú. Z predloženej lekárskej správy žalovanou zo dňa 28.10.2021 vyplýva, že od tohto dňa bol maloletý chorý, bola mu nasadená antibiotická liečba.

1.8. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k právnemu názoru, že žalovaná si riadne nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť podľa cit. ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pretože s dostatočným časovým predstihom žalobcu neinformovala o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, hoci potvrdením od lekára disponovala od 28.10.2021 a chorobu dieťaťa žalobcovi náležite nepreukázala. Napriek tomu, že žalovaná mala k dispozícii lekársku správu o zdravotnom stave dieťaťa už dňa 28.10.2021, žalobcovi až dňa 29.10.2021 (piatok) o 14.54 hod. na základe jeho predchádzajúcej SMS správy elektronicky oznámila, že maloletý je chorý a nebude sa môcť cez víkend styk uskutočniť. Hoci žalobca žalovanú žiadal o zaslanie lekárskej správy o zdravotnom stave dieťaťa, žalovaná na jeho výzvu žiadnym spôsobom nereagovala. Za tohto stavu nemožno žalobcovi vyčítať, keď žalovanej nedôveroval, pretože ich vzájomné vzťahy sú problematické, že sa dňa 30.10.2021 do miesta bydliska maloletého na styk s ním dostavil. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že si žalobca mohol zdravotný stav maloletého overiť u jeho ošetrojúcej lekárky, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná zhoršený zdravotný stav dieťaťa žalobcovi oznámila až dňa 29.10.2022 o 14.54 hod., t.j. v piatok, kedy už žalobca reálne nemal časový priestor informovať sa o jeho zdravotnom stave u ošetrojúceho lekára, nakoľko je viac ako isté, že v piatok o 14.54 hod. by sa do ambulancie detského lekára telefonicky nedovolal. Ak by žalovaná bezprostredne po tom, ako mala k dispozícii lekársku správu o zdravotnom stave dieťaťa, žalobcu s jej obsahom oboznámila, vtedy by mal žalobca dostatok času u ošetrojúcej lekárky dieťaťa zistiť, či tvrdenia žalovanej sa zakladajú na pravde a či ochorenie maloletého je tak závažné, že vylučuje v určený deň styku kontakt žalobcu s ním, resp. prevzatie dieťaťa žalobcom do jeho starostlivosti.

1.9. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že ani v deň styku, v sobotu 30.10.2021, kedy už žalobca nemal žiadnu možnosť informovať sa na zdravotný stav svojho syna u jeho ošetrojúcej lekárky, keď za maloletým prišiel, mu žalovaná lekársku správu, ktorú žiadal od nej už dňa 29.10.2021, nepredložila, hoci ju mala k dispozícii a ani nijakým iným spôsobom nepreukázala, že styk žalobcu s dieťaťom bol dňa 30.10.2021 pre jeho zlý zdravotný stav vylúčený.

1.10. Dôležité podľa názoru súdu prvej inštancie bolo aj to, že v predmetnej lekárskej správe zo dňa 28.10.2021, v ktorej je síce uvedené, že maloletý je chorý a užíva antibiotiká, absentuje stanovisko lekárky, či vzhľadom na zistený zdravotný stav dieťaťa vylučuje možnosť styku žalobcu s dieťaťom (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.02.2021, sp. zn. 20Cdo 4498/2009).

1.11. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok NS ČR vo veci vedenej pod sp. zn. 20Cdo 4498/2009 zo dňa 21.02.2011 riešiaci otázku styku dieťaťa v prípadoch jeho ochorenia, čo závisí od konkrétnych okolností každého prípadu. Podľa názoru súdu prvej inštancie dieťa môže ochoreť neplánovane, subjektívne ťažkosti dieťaťa sa môžu prejavovať rôzne, tieto sú následne predmetom ďalších vyšetrení a testov, ktoré závažnosť ochorenia potvrdia alebo vylúčia. V prejednávanej veci žalovaná žalobcovi len oznámila, že maloletý je chorý, z ktorého dôvodu sa jeho styk so žalobcom nebude môcť uskutočniť bez toho, aby svoje tvrdenie kvalifikovaným spôsobom preukázala, prípadne

včas oznámila ochorenie dieťaťa žalobcovi, ktorý by mal možnosť chorobu dieťaťa a jej priebeh, vrátane vážnosti ochorenia overiť si u ošetrojúcej lekárky maloletého. Tým, že žalovaná chorobu dieťaťa žalobcovi oznámila až v piatok pred 15.00 hod., hoci lekárska správa o jeho zdravotnom stave bola vystavená dňa 28.10.2021, odňala mu možnosť konzultovať zdravotný stav dieťaťa s lekárkou, na základe čoho by sám posúdil, či styk je možné aj napriek chorobe dieťaťa realizovať alebo nie.

1.12. S poukazom na vyššie zistené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal všetky predpoklady subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla vynaložením cestovných nákladov dňa 30.10.2021 za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom.

1.13. Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie posudzoval aj účelnosťou použitia vlastného motorového vozidla žalobcom, ktorá bola opodstatnená vzhľadom na nízky vek dieťaťa (tri roky), vymedzený čas styku žalobcu s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom bydliska, resp. miestom stretnutia žalobcu s dieťaťom, ako aj na vtedajšiu situáciu na území Slovenska - ochorenia Covid 19, kedy cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie ako cestovanie hromadnými dopravnými prostriedkami. Cesta žalobcu z miesta bydliska v H. do miesta styku H. dňa 30.10.2021 a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. Podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 Zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v znení neskorších predpisov, má žalobca nárok na základnú náhradu v sume 71,80 Eur (0,193 Eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty v sume 41,84 Eur pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km, cene PHM 1,48 Eur/ liter. Cena PHM bola zistená zo Štatistického úradu SR a priemerná cena benzínu Natural 95 v mesiaci október 2021 predstavovala sumu 1,48 Eur. Základná náhrada predstavuje sumu 71,80 Eur a náhrada za spotrebované PHM sumu 41,84 Eur. Celkom cestovné náklady žalobcu potom predstavujú sumu 113,639 Eur, po zaokrúhlení sumu 113,64 Eur. Na výpočet výšky cestovných nákladov bola použitá kalkulačka, ktorá je súčasťou elektronického súdneho registra. Pokiaľ žalovaná navrhovala vykonať dôkaz, zistiť v evidencii vozidiel, či žalobca bol ku dňu 30.10.2021 vlastníkom motorového vozidla zn. C. M., ktoré použil na prepravu za účelom styku s dieťaťom, súd prvej inštancie vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočné z dôvodu, že žalobca ako dôkaz predložil zmluvu o výpožičke, z obsahu ktorej bolo preukázané, že dňa 30.10.2021 mal predmetné motorové vozidlo vypožičané od tretej osoby. Pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplattenia náhrady škody vo vyššej výške, než mu bola priznaná, bola v prevyšujúcej časti jeho žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

1.14. O úroku z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Žalobca v priebehu súdneho konania rozšíril žalobu o zaplattenie 2 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 11.11.2022 do zaplattenia s poukazom na výšku úrokových sadzieb ECB platných k prvému dňu omeškania žalovanej so zaplattením náhrady škody. Rozšírenie žaloby súd podľa § 140, § 142 ods. 1 CSP pripustil. Počiatok omeškania žalovanej bol ustálený od 11.11.2022, t.j. deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanej, kedy bola žalobcom prvýkrát vyzvaná na náhradu škody.

1.15. O čiastočnom zastavení konania o zaplattenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 114,18 Eur od 31.10.2021 do 10.11.2022 súd prvej inštancie rozhodol podľa § 145 ods. 2 CSP.

1.16. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 257 CSP. Žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, na základe čoho by mu patril nárok náhradu trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe tak, ako aj v tomto prípade - konanie o náhradu škody za zmarený styk žalobcu s maloletým dieťaťom nasledujúci deň, 31.10.2021, sa viedlo na tunajšom súde pod sp.zn. 12C/3/2023. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby, ktorých je na tunajšom súde najmenej 20 a ďalšie sú podané na upomínacom súde, nijako nevysvetlil a to aj napriek námietkam žalovanej. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi podľa § 257 CSP spočívajú

v procesnom správaní žalobcu, ktorý bez adekvátneho a logického vysvetlenia uplatňuje nároky na náhradu škody za zmarené styky s dieťaťom samostatnými žalobami, hoci mu nič nebránilo podať jednu žalobu na náhradu škody za viacero dní, v tomto prípade za dva po sebe nasledujúce dni, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, hoci ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obe strany sporu.

3.1. Proti tomuto rozsudku jeho výroku I. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na prvoinštančný súd, alternatívne rozsudok v tejto časti zmeniť, žalobu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.2. V odvolaní uviedla, že konajúci súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za náhradu škody pozostávajúcu z cestovných výdavkov do miesta bydliska žalobcu z dôvodu porušenia prevenčnej povinnosti. Žalovaná konala s náležitou prevenciou, keď žalobcovi vopred a riadne oznámila, že maloletý je chorý a jeho zdravotný stav nie je zlučiteľný s uskutočnením styku dňa 30.10.2021. Oznámením si splnila prevenčnú povinnosť, ako to uviedol aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí pod sp. zn. 17Co/9/2023-164. Konajúci súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď dospel k záveru, že žalovaná si nespĺnila svoju povinnosť, keď žalobcovi nedoručila lekársku správu. Skutočnosť, že žalobca neverí žalovanej nemôže byť pripisovaná na jej ťarchu. Zároveň žalovaná nemá povinnosť predkladať žalobcovi akékoľvek dôkazy, pričom zároveň jeho obvyklému správaniu predloženie lekárskej správy objektívne nezabráni vynaloženiu cestovných nákladov do miesta bydliska maloletého.

3.3. Zároveň namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že choroba maloletého nebola prekážkou uskutočnenia styku. Z vykonaného dokazovania je zjavné, že maloletý užíval antibiotiká a mal horúčky. Vzhľadom k jeho veku a vzdialenosti bydliska žalobcu bola v danom prípade choroba objektívnou prekážkou neuskutočnenia styku so žalobcom.

3.4. Žalovaná namietala porušenie práva na spravodlivý proces namietajúc absenciu zákonných náležitostí napadnutého rozsudku podľa § 220 CSP, keď súd prvej inštancie dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyargumentoval, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Namietala rôznych spôsob rozhodovania súdov sporov vedených medzi stranami sporu s poukazom na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 36/95, podľa ktorého k imanentným znakom štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. V súdnej veci konajúci súd na základe analogických skutkových zistení dospel k diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil.

4.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo dňa 12.06.2023 navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdiť a výrok V. o trovách konania zmeniť tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4.2. V odvolaní uviedol, že tvrdenie žalovanej o povinnosti preukazovať zdravotný stav maloletého žalobcovi akýmkoľvek dôkazmi jej nevyplýva zo žiadnych rozhodnutí súdov je nepravdivé, účelové a zavádzajúce, keď poukázal na rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022 pod sp. zn. 18P/54/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.06.2022 pod sp. zn. 19CoP/20/2022, v ktorých bola žalovanej uložená informačná povinnosť spočívajúca v povinnosti pravidelne každý mesiac vždy do 10. dňa zasláť otcovi na určený e-mail informácie o všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého dieťaťa a to najmä o zdravotnom stave maloletého

dieťaťa, o absolvovanie lekárskeho vyšetrení, o tom aké lieky užíva, o vzdelávacích výsledkoch, o dochádzke do predškolského zariadenia, o voľnočasových aktivitách, a to za predchádzajúci kalendárny mesiac.

4.3. Vo vyjadrení zopakoval skutkové okolnosti zhodne s jeho vyjadreniami pred súdom prvej inštancie vyjadrujúci nesúhlas s názorom žalovanej, že nemusí žalobcovi posilať potvrdenie o návšteve lekára v prípadoch, kedy dieťa nie je schopné zo zdravotných dôvodov absolvovať styk s otcom. Žalobca namietal aj samotnú lekársku správu, ktorá podľa jeho názoru nespĺňa atribúty lekárskej správy a je nepreskúmateľná.

4.4. Žalobca v závere vyjadrenia vyjadril stotožnenie sa so závermi súdu prvej inštancie uvedených v napadnutom rozsudku vo veci samej. Mal za to, že žalovaná neuniesla svoje tvrdenia o splnení preventívnej povinnosti a zároveň neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení o údajnej chorobe maloletého a jej závažnosť, čím je plne zodpovedná za škodu, ktorú spôsobila a ktorá je predmetom sporu.

5.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 06.07.2023 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 12.06.2023 zotrvala na svojich predchádzajúcich tvrdeniach zdôrazňujúc, že včas a riadne, dňa 29.10.2021, teda deň pred plánovaným stykom žalobcu s maloletým, ho informovala prostredníctvom SMS správy o nepriaznivom zdravotnom stave maloletého, v dôsledku ktorého sa styk žalobcu s maloletým B. nemohol dňa 30.10.2021 uskutočniť. Tým si riadne splnila svoju informačnú povinnosť. Zdôraznila, že z rozhodnutí súdu, na ktoré sa odvoláva žalobca, jej nevyplýva povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého lekárske správy, či inými dôkazmi. Potvrdila, že dôvera medzi otcom a matkou maloletého je vážne narušená čo spôsobuje žalobca opakovaným podávaním žalôb (37) v snahe poškodiť žalovanú po finančnej a psychickej stránke.

5.2. Žalovaná v závere zdôraznila, že nie je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku neuskutočnenia styku, a to najmä z toho dôvodu, že k neuskutočneniu stretnutia žalobcu s maloletým došlo výlučne z dôvodu existencie objektívnej prekážky, teda choroby maloletého, o čom bol žalobca včas a riadne informovaný SMS správou. Tým si žalovaná riadne a včas splnila preventívnu povinnosť, ktorú jej ukladá zákon, pričom konanie žalobcu, ktorý sa ja napriek vedomosti o existencii objektívnej prekážky dostavil do miesta bydliska maloletého, nie je možné pripisovať na ťarchu žalovanej. Z uvedených dôvodov žalovaná nezodpovedá za škodu, ktorá vznikla žalobcovi.

6.1. Žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. o nepriznaní mu náhrady trov konania voči žalovanej, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP.

6.2. Odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolací súd výrok V. napadnutého rozsudku zmenil tak, že žalobcovi prizná proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6.3. Nestotožnil sa s aplikáciou ust. § 257 CSP, na ktorom založil prvoinštančný súd svoje rozhodnutie o trovách konania. Poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v ustanoveniach § 251, § 252 a § 255 ods. 1 CSP a zdôraznil, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadrený v § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadrený v § 255 CSP. Zásada úspechu vo veci je charakteristická pre sporové konania a znamená, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku, ktorý sa rozhodlo vo veci samej. V predmetnom spore mal plný úspech on, žalobca. Ustanovenie § 257 CSP aplikované súdom prvej inštancie predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie, pričom podľa ustálenej rozhodovacej praxe jeho aplikácia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter. Toto ustanovenie neslúži na zmiernenie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami, ale slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bráni svoje porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem dostal náhradu trov konania. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade ide o situáciu, kedy žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým synom, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, v čom prvoinštančný súd vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej

osoby a dokonca ju označiť za obeť žalobcu, a naopak v čom považoval za nespravodlivé, aby mu ako úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jeho porušeného práva.

6.4. Ďalej poukázal na rozpornosť argumentácie v napadnutom rozsudku s rozhodnutím Okresného súdu Prievidza v inej veci, vedenej pod sp. zn. 8C/34/2022, v ktorej bol uznesením zo dňa 08.12.2022 č. k. 8C/34/2022-67 zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetného sporu z dôvodu, že jednotlivé spory sa líšia, nároky vychádzajú z rôznych skutkových tvrdení, takže by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Už len táto samotná skutočnosť podľa názoru žalobcu vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Podľa názoru žalobcu v predmetnom spore nemožno aplikovať ust. § 257 CSP a nepriznať náhradu trov konania úspešnej strane, ak súd samotným rozhodnutím konštatuje, že on, žalobca sa od začiatku konania domáha svojich práv procesne správnym spôsobom, čiže podaním žaloby na súde. V tomto prípade ide podľa neho o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu, pričom je nespravodlivé aby sa on pri domáhaní ochrany svojho práva – nároku na náhradu škody, dostal do situácie kedy náklady na uplatnenie jeho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody. Napadnutým rozhodnutím v časti výroku o trovách konania tak vzniká paradoxná situácia, že je lepšie pre neho sa so spôsobenou škodou zmieriť a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom užívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej.

6.5. Žalobca sa stotožnil so súdnym rozhodnutím, podľa ktorého spojenie obdobných sporov do jedného by bolo absolútne neúčelné, neprehľadné, zmätočné a nehospodárne, lebo každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním, čo by v prípade spojenia vecí na spoločné konanie do konania vnieslo neprehľadnosť. Z tohto dôvodu konštatovanie prvoinštančného súdu, podľa ktorého mu nič nebránilo podať žalobu s uplatnením nárokov za náhradu škody za viacero dní zmareného styku, a ak tak neurobil ide z jeho strany o zjavné zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu, je reštriktívne, absolútne neprijateľné, nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zdôraznil, že od neho nemožno nijakým spôsobom požadovať iný procesný postup pri uplatňovaní jeho nárokov na súde. Navyiac prvoinštančný súd svojvoľne dotvára v napádanom rozsudku dojem, že on konal účelovo s cieľom poškodiť žalovanú. Žalobca vyjadril presvedčenie, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým synom, ide o rôzne časové obdobia a rôzne skutkové tvrdenia, pričom dokazovanie nie je možné dôkladne a hospodárne uskutočniť v jednom konaní. Poukázal na to, že žalovaná je tou osobou, ktorá dlhodobo a sústavne, účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu mu bráni v styku s maloletým synom, takže on sa domáhal ochrany vlastných práv, a to náhradou škody za zmarený styk. Podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok v časti V. o náhrade trov konania je arbitrárny, odôvodnenie v tejto časti rozhodnutia je vnútorne rozporné, nepresvedčivé, nezohľadňuje vykonané dokazovanie kontext okolností a postavenie žalobcu ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, a teda logicky nemá také možnosti ako žalovaná. Rozsudok v napadnutej časti celkom nepochopiteľne legitimizoval konania žalovanej ako matky, ktoré by mohlo byť opakovane zneužívané na obchádzanie jej zákonných povinností. Podľa rozsudku mu síce bol priznaný nárok na náhradu škody, avšak jediný možný zákonom ustanovený procesný postup prvoinštančný súd vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, v dôsledku čoho mu náhradu trov konania účelne vynaložených na ochranu jeho práv nepriznal s odôvodnením, že takýto jediný možný zákonný procesný postup nemôže požívať právnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie o trovách konania je podľa názoru žalobcu o to nezmyselnejšie, že samotný súd procesný postup žalobcu predtým legitimizoval.

7.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 06.07.2023 k odvolaniu žalobcu zo dňa 29.05.2023 navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok v časti výroku V. o trovách konania potvrdiť ako vecne správny a priznať žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7.2. Vo vyjadrení zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napĺňa znaky zneužitia práva a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. Žalobca nepreukázal, že by v konaní vynaložil čo i len niektoré výdavky účelne a teda je daný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania. Pokiaľ žalobca argumentuje zamietnutým uznesením o spojení vecí v sporoch medzi stranami sporu, žalovaná zdôraznila, že ak súd odmietol spojiť veci do jedného konania bolo to najmä z dôvodu, že konania boli podávané v iných časoch, bežali

samostatne a v tejto fáze konania, v ktorých už mali jednotliví sudcovia rozpojované jednotlivé dni neuskutočnených stykov, nebolo účelné spájať jednotlivé konania do jednej veci.

8. Ďalšie písomné podania strán odvolaciemu súdu neboli doručené.

9. Odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu odvolaní podaných žalobcom i žalovanou, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch I. a V. podľa § 388 CSP zmeniť.

10. Odvolací súd preskúmajúc obsah odvolania žalobcu a žalovanej uzavrel, že odvolanie voči výrokom II., III., IV., nebolo podané, v tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť uplynutím lehoty na odvolanie, z ktorého dôvodu nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

11. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vyplynulo, že uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, vykonateľným dňa 21.10.2021 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo zmenené pôvodné rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 týkajúce sa úpravy styku žalobcu s maloletým dieťaťom na čas do právoplatného skončenia veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 18P/54/2019 tak, že žalobca bol oprávnený stretávať sa s maloletým synom B. každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. v neprítomnosti žalovanej, ktorej súd uložil povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie s ním mu umožniť. Žalobca si maloletého v určenom čase mal prevziať pred Kultúrnym domom C. H. K. L. K., kde ho žalovanej v určenom čase bol povinný aj odovzdať. Rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 27CoP/70/2021-2189 zo dňa 26.11.2021. Rovnako bolo nesporné, že dňa 30.10.2021 bol žalobca oprávnený realizovať styk s maloletým dieťaťom a že k tomuto styku nedošlo.

12. Žalovaná (matka maloletého dieťaťa) oznámila žalobcovi dňa 29.10.2021 o 14.54 hod. prostredníctvom SMS správy, že jeho styk s maloletým sa nemôže uskutočniť z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu maloletého, ktorý je chorý a berie antibiotiká. Ďalej z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že žalovaná - okrem informácie o zdravotnom stave maloletého dieťaťa prostredníctvom SMS - lekársku správu o zdravotnom stave maloletého dňa 28.10.2021 žalobcovi neposkytla, a to ani napriek tomu, že ňou disponovala a že žalobca ju v ten deň požadoval. Z lekárskej správy B. F. L. zo dňa 28.10.2021, vyplynulo, že chlapec je chorý oddnes, a je nasadená antibiotická liečba. Napriek tomu, že žalobca sa v určený deň a čas dostavil na určené miesto styku, k uskutočneniu styku žalobcu s jeho maloletým dieťaťom dňa 30.10.2021 nedošlo. Zo skutkových zistení prvoinštančného súdu tiež vyplynulo, že na Okresnom súde Prievidza prebieha viacero súdnych sporov, predmetom ktorých sú obdobné nároky žalobcu proti žalovanej z titulu náhrady nákladov za neuskutočnený styk, o aký ide aj v prejednávanej veci.

13. Súd prvej inštancie z vyššie uvedených skutkových zistení vyvodil právny záver, že žalovaná včasným nepredložením lekárskej správy zo dňa 28.10.2021 žalobcovi porušila prevenčnú povinnosť upravenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu žalobcovi vzniknutú vynaložením nákladov na cestu za účelom realizácie styku maloletým dieťaťom.

14. Odvolací súd sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie nestotožňuje.

15. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

16. V predmetnom spore si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala podľa jeho tvrdení vzniknúť vynaložením cestovných nákladov na súdom určený, avšak v dôsledku zavineného konania žalovanej nerealizovaný styk s maloletým dieťaťom. Podľa argumentácie žalobcu, ktorú akceptoval aj súd prvej inštancie, žalovaná nepredložením lekárskej správy žalobcovi porušila prevenčnú povinnosť tým, že žalobcu včas a riadne neinformovala

o objektívnej prekážke brániacej uskutočniť styk. Ide teda o spor majetkovej povahy, kde predpokladom na úspešné uplatnenie nároku je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou).

17. Z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, na aplikácii ktorého založil svoje rozhodnutie aj súd prvej inštancie, vyplýva, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Táto povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov a má formu generálnej prevencie. Pokiaľ dôjde k porušeniu povinnosti predchádzať vzniku škody, vzniká zodpovednosť za škodu spôsobenú takýmto porušením, pričom dôležitá je práve príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou.

18. V preskúmvanej veci je zo skutkových zistení súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaná dňa 29.10.2021, teda v deň predchádzajúci dňu určeného styku, oznámila žalobcovi prostredníctvom SMS, že jeho styk s maloletým sa dňa 30.10.2021 nemôže uskutočniť z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu maloletého, nakoľko maloletý je chorý a berie antibiotiká. Žalobcu teda už dňa 29.10.2021 informovala o zdravotnom stave maloletého a o dôvodoch, pre ktoré sa styk na ďalší deň nemohol realizovať, pričom výsledok vyšetrenia zdravotného stavu maloletého vyplynul z lekárskej správy vystavenej ošetrojúcim lekárom dňa 28.10.2021.

19. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva názor, že žalovaná si SMS správou zo dňa 29.10.2021 vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas splnila informačnú povinnosť o nepriaznivom zdravotnom stave maloletého dieťaťa brániacom zrealizovať styk dňa 30.10.2021 a tým si zároveň splnila aj prevenčnú povinnosť vyplývajúcu jej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka.

20. Pokiaľ sa žalobca aj napriek obsahu riadne a včas poskytnutej informácie zo strany žalovanej o nemožnosti zrealizovať styk s maloletým deťom pre jeho nepriaznivý zdravotný stav rozhodol vycestovať do miesta bydliska maloletého, za takejto situácie nemožno pričítať zavinenie za vznik zbytočne vynaložených cestovných nákladov žalovanej. Je totiž potrebné vziať na zreteľ, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplývala povinnosť doručiť žalobcovi v každom jednotlivom prípade ochorenia maloletého dieťaťa k informácií o jeho zdravotnom stave ihneď aj príslušnú lekársku správu. Je zrejmé, že žalovaná v SMS správe zo dňa 29.10.2021 celkom podrobne popísala zdravotné problémy maloletého a žalobcovi zároveň oznámila, že práve kvôli nim nebude možné nasledujúci deň realizovať plánovaný styk. Ak bol žalobca vo vzťahu k plneniu informačnej povinnosti nedôverčivý a na styk do miesta bydliska maloletého sa na druhý deň napriek tomu dostavil, cestovné náklady s tým spojené musí znášať sám. Predložením lekárskej správy zo dňa 28.10.2021 totiž žalovaná v predmetnom spore preukázala existenciu objektívnych dôvodov, pre ktoré sa styk žalobcu a maloletého dňa 30.10.2021 nemohol realizovať a ktoré v rámci plnenia informačnej povinnosti žalobcovi včas oznámila.

21. Ak za uvedenej situácie súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru o porušení prevenčnej povinnosti zo strany žalovanej v dôsledku nesplnenia si oznamovacej a teda prevenčnej povinnosti vo vzťahu k žalobcovi, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Odvolací súd zmenil preto podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním žalovanej vo výroku I. tak, že žalobu zamietol.

22. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súd prvej inštancie.

23. Keďže odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok, rozhodol aj o náhrade trov prvoinštančného konania tak, že podľa zásady úspechu vo veci obsiahnutej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP (aplikácie ktorého sa napokon v predmetnom spore domáhal aj žalobca) priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP

v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).